

RĂSĂRITUL NOȘTRU

Unicul organ Surdo-pedagogic din țară

DIRECTOR V. DIMITRIU-LEORDA

Redacția și Ad-strația: Calea 13 Septembrie Nr. 8 București

Pentru Țară și Tron

O cumplită nenorocire s'a abatut asupra țării noastre învârtindu-se cu zăbranicul durerii și tristeții întreaga simțire românească: asasinarea președintelui de consiliu Armand Călinescu, primul sftetic al Tronului și Țării noastre.

O asemenea faptă necugetată, mai ales în vremurile acestea de supra îngrijorare și mai ales când țara noastră progresează pe culmile celei mai frumoase dezvoltări sociale, prin noua orânduire și organizare dată de Frontul Renașterii Naționale sub cutele cărui drapel se află înrolat întreaga simțire curat românească, ne desgustă și înjosește cu cât asemenea fapte nu sunt permise în conștiința românească.

Durerea nu este și mai mare cu cât ea este îndreptată în inima țării noastre care și-a găsit o frumoasă și atât de nece-

sară liniște prin formidabila tenacitate și înalta inteligență a unui om care a știut să dea totul, absolut totul și într'un moment de cumplită anarhie, străine sufletului românesc, și când nimeni n'avea curajul de a-și asuma răspunderea unei acțiuni chirurgicale pentru cangrena care se întindea peste trupul românesc — atât de vâjos altă dată și acum, asemenea unei speticemii mortale.

Acum când vedem zădărnici crimei, să ne unim întreaga simțire, mai strâns, în jurul steagului nostru românesc desfășurat de marele nostru străjer, de M. S. Regele și să pornim la lupta de proșpire cu amintirea mereu trează, a aceleia care reprezintă atât de frumos jertfa supremă pentru Țară și Tron.

Sculptorul V. Dimitriu-Leorda

EMIL S. PETROVICI

FĂRĂ RĂSPUNS

Era o zi de Noembrie cenușie, cețoasă, de plumb. Ploaia cădea uniform, aproape neauzit și se părea că raza soarelui nu va mai străbate niciodată acest ținut urâcios, umed, întunecat.

Am rămas câțiva pe malul Savei și așteptam pluta ca să ne treacă de partea cealaltă. Posomorâți, plictisiți de ploaia de toamnă, tăceam și priveam valurile murdare cum se bălăcesc izbindu-se de mal și fug apoi, lăsând în urma lor vaete jalnice, stranii...

Mulțimea creștea la fie-ce clipă; veneau negustori cu vite, îmbrăcați în haine și căciuli de blană; țărani sloveni cu șube scurte de lână câptușite cu stofă groasă roșie și albastră; sătence cu câteva fuste pe ele îmbrăcate una peste alta, doi-trei bosniaci cu pantaloni albi, strâși pe ei și cu fesuri ale căror moțuri le cădeau pe ceafă. Toți se îngrămădiseră pe mal privind la întinșul cețos al Savei, vorbeau de grijile de fiecare zi, cu picioarele bălăcind și plescăind în noroi.

Supărat de vremea urâtă și de inexplicabilul sentiment al nimicniciei tuturor lucrurilor care chinuesc adesea atât de mult pe poeți (și pe aceia care scriu și pe aceia care nu scriu) așteptam cu nerăbdare să apară pluta. La spatele meu auzeam două voci groase. Nu m'am întors, dar îi ascultam cum își schimbau pe rând gândurile. Unul, răgușit și aspru domina pe celălalt:

— Așa i-a fost ursit...

Celălalt tuși puțin, oarecum nehotărât, dar intenționat adăugă:

— Aceasta nu e ursită... aceasta e câștig!

— E ursită, îți spun...

— Câștig!.. Ursită!.. făcu primul, începând să explice și rostind acele cuvinte cu aprindere — ursita este ceva superior!

N'am auzit ce-a răspuns vocea cealaltă, dar am fost de părerea aceleia care a vorbit, că ursita este ceva superior, căci în acea clipă veniră doi cai puternici înhâmați la o căruță colorată slovenă. În căruță era un țăran chiabur, cu părul cărunt și fața roșie, cu căciula trasă până aproape de sprâncene și cu mustățile negre căzându-i în jos. Numai când țăranul se întoarse și dădu să sară jos din căruță, am băgat de seamă că lângă el, pe capră acoperită cu o pătură galbenă, pestriță, era și o făptură mică, o femeie. De oarece pluta era încă de partea cealaltă a apeii și părea că mai are de stat acolo, țăranul luă de pe capră două pături și înveli cu ele caii înfrigurați. Apoi se rezemă cu spatele de căruță și privea în gol, spre ceată. Tânăra femeie stătu câteva clipe nemișcată, scoase apoi basmaua de pe cap, o aruncă pe umeri și lăsă să-i se vadă astfel fața.

E greu să spun ce am simțit în acea clipă... Frumusețea chipului ei nu era izbitor: palidă, copilăroasă, mică în cadrul părului negru ca un cărbune, cu ochii de un albastru închis și gene negre, iar gura mică și roșie ca o fragă — simțirea mea însă, întocmai ca o furtună deslănțuită undeva după munți, se trezi repede în mine și atât de puternică

OLIMPIADA TĂCERII dela Stockholm

Deschiderea oficială a jocurilor tăcute s'a deschis Joi 24 August, ora 3 p. m., pe 2 stadionuri: Suedia-Belgia pe stadionul Kristinebergs 3-1 (1-1) și Anglia-România pe stadionul Hjorthogens 7-1 (4-0).

Vineri 25 August, ora 3 p. m. pe stadionul Kristinebergs, Belgia-România 1-1 (0-0), matchul fiind astfel eliminat s'a relăsat jocul pentru 15 minute de fiecare echipă și rezultatul a fost 3-1. Belgia a câștigat asupra României (a avut 2 jucători rezervă, pe care i-a schimbat în ultimul celor 15 minute cu știrea antrenorului care trebuia să facă și confestația, deace n'a produs).

La finală, Anglia învinge Suedia cu 2-1.

La această olimpiadă a surdo-muților au luat parte 17 națiuni: Belgia, Danemarca, Anglia, Estonia, Finlanda, Franța, Germania, Helveția, Letonia, Olanda, Norvegia, Polonia, România, Suedia, U. S. A. și Ungaria. Mai toate națiunile au trimes pe cei mai buni reprezentanți ai atletismului. România numai echipa de football și pe tânărul Mircea Cuzin pentru tir.

Sâmbătă 26 August, ora 3 p. m. pe stadionul Almändrott, în prezența Principelui Gustav, s'a deschis jocurile de atletism.

A asistat și ministrul României la Stockholm, d. Radu Constantinescu cu d-na, chiar în tribuna noastră, dela care am aflat de precipitare evenimentelor și stătuindu-ne să părăsim Suedia chiar în seara acelei zile de Sâmbătă 26 August. Noi însă am rămas cu programul, adică până Luni 28 August seara, când am plecat ajungând cu bine la Berlin, Marți seara, de unde nu avui tren decât Joi 1 Septembrie, ora 7 dimineata, războiul declarându-se în urma noastră, la 4 ore după sosirea noastră în Polonia și când grupul nostru, compus din 24 persoane, era la Cracovia.

De aci începe peripețiile caravanii tăcerii din cale afară de emoționante.

Toate acestea se vor găsi în cartea ce va apare curând sub titlul: „Peripețiile caravanii tăcerii“.

Iată rezultatul tehnic al olimpiadei care s'a soldat cu un mare succes moral:

100 m.: Aström (Suedia) 11.3 sec.

200 m.: Aström (Suedia) 22.9 sec.

400 m.: Baath (Suedia) 51.6 sec.

800 m.: Baath (Suedia) 1:57.8.
1500 m.: Herson (Franța) 4:14.6.

5000 m.: Nünikangas (Finlanda) 15: 50.6.

10.000 m.: Erlandsson (Suedia) 34:33.2.

4x100: Suedia 45 sec.

4x400: Suedia 3:31.6.

Ștafetă olimpică: Suedia 3:30.4.

110 m. garduri: Tuhke (Germania) 17 sec.

400 m. garduri: Tuhke (Germania) 60.4 sec.

Lungime: Aström (Suedia) 673 cm.

Înălțime: Westling (Suedia) 170 cm.

Prăjină: Edman (Suedia) 320 cm.

Suliță: Ojala (Finlanda) 55.22 m.

Greutate: Kaurela (Finlanda) 13.10 m.

ATLETISM FEMENIN
100 m.: Nagel (Germania) 13.9 sec.

4x100: Germania 55.3 sec.

Lungime: Sandström (Suedia) 458 cm.

Înălțime: Nagel (Germania) 135 cm.

Greutate: Sperlin (Germania) 946 cm.

NATAȚIE

100 m.: Talmone (Franța).

400 m.: Weiss (Germania) 6:02.7.

1500 m.: Weiss (Germania) 24:06.5.

200 m. brasse: Matthews (Germania) 3:12.7.

100 m. spate: Gehling (Germania) 1:24.3.

Sărituri: Kandel (Germania) 177.20.

4x100 m.: Norvegia 5:02.

3x100 m. mixt: (Germania) 4:07.5.

DOAMNE

100 m.: Thamm (Germania) 1:40.1.

200 m.: Thamm (Germania) 3:43.3.

100 m. spate: Hannemann (Germania) 1:51.6.

200 m. brasse: Gerber (Germania) 3:45.5.

În urma acestor rezultate, după concursurile atletice și de natație, clasamentul general se prezintă astfel:

1. Germania 286 p.

2. Suedia 266 p.

3. Franța 130 p.

4. Finlanda 117 p.

5. Anglia 93 p.

6. Danemarca 57 p.

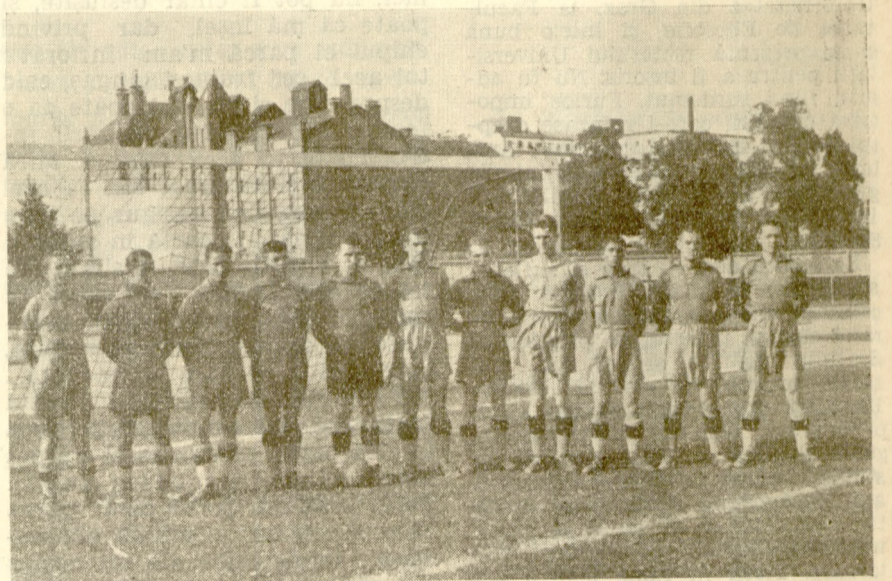
7. Belgia 42 p.

8. Norvegia 42 p.

9. Polonia 36 p.

10. America 6 p.

11. România 3 p.

Echipa română pe stadionul Kristinebergs, înainte de math cu Belgia

La tir cu concurentul român, d. Mircea E. Cuzin

Viața și operele unui mare artist tăcut

A exalta și a simți frumusețea artei este o nevoie interioară a sufletului. Cel puțin așa ar putea o simți toți surdo-muții pentru că în suflet este închis înaltul sentiment al frumosului.

S'a vorbit mult despre artiștii noștri surdo-muți, despre valoarea lor și despre spiritul lor delicat artistic. Aceștia care au onorat cu operele lor cunoscute și necunoscute, care au lăsat ca moștenire tovarășilor lor mai tineri, exemplul constant de tăcuți mănători și penelului și al daltei, merită întotdeauna înreaga și constanta noastră admirație.

Dar puținii surdo-muți cunosc viața și operele lui Agostino Ambrosi, sculptorul de seamă. Și totuși e o dublă datorie să-l cunoaștem bine și a-l arăta pe acest mare artist, pentru că, întocmai ca noi, a rămas în tăcere și apoi pentru că e de origine italiană.

S'a născut la Eisenstadt în Austria, la 24 Februarie 1892. Din pricina unei inflamații cerebrale a rămas surdo-mut la vârsta de 7 ani.

De copil, Ambrosi avea o accentuată înclinare spre muzică și ar fi ajuns desigur un mare muzicant, dacă destinul nu l-ar fi închis în nepăstruna tăcere interioară. Lipsit de auz și de grai, Ambrosi încercă să cânte la vioară, dar vai!, își dădu seama că strunele instrumentului pe care-l iubiase atât în primii ani de copilărie, nu mai vibrau... Mare a fost disperarea lui și astăzi încă suferă.

Ce mai rămănea în el, văzându-și visurile spulberate, veselia pierdută? Dar talentul său înscut pentru artă nu se putea opri, ba chiar dimpotrivă îl aștepta o nouă și mai strălucită carieră. Dar el trebuia să lupte, să suferă mult și neînțeleș, înainte de a ajunge la celebritate, care va fi pentru el răsplată cea mai frumoasă din viață.

Frecvența Institutului de Surdo-muți dela Praga, unde rămăse până la 13 ani. Apoi intră într'un laborator de sculptor, tot la Praga, ca ucenic. Trebuia să lucreze din greu și de multe ori până seara târziu. Lucra tăcut și studia singur sculptura. Dar nu se putea obicinui să lucreze cu ceilalți tovarăși, care fie din neștiință, fie în glume proaste, îi arunca, — pentru a-l chema, — câte o bucată de gips sau de lut. Era pentru el prea umilitor să treacă să rămână în acel mediu, dar rămăse totuși, suportând în tăcere suferința morală mână de credința care-l va duce într-o zi la cele mai mari izbânde. Deacea rămăse până în ziua când intră la Academia de Belle Arte din Viena, unde petrecu zile de neuitat. Avea atunci 18 ani.

I se părea un vis să stea în cea mai aleasă companie intelectuală și legase strânsă și sinceră prietenie cu literați și poeți renumiți austriaci. Voi chiar să se înscrie la Universitatea din Graz, la Facultatea de Filosofie, și într-o bună zi se prezentă rectorului Universității pentru a fi înscris. Nu fu admis, fiind surdmut. Furios împotriva omenirii care-l refuzase dreptul de a-și îndeplini dorințele, Ambrosi își găsi mângâierea în inimile generoase ale amicilor intelectuali între cari poetul german Carol Spittler.

Se dedică deci — trup și suflet — sculpturii; în urmă Ambrosi găsi calea sigură spre mărire și în curând câștigă premiul de plastică al Statului austriac și doi ani mai târziu premiul de stat al Austro-Ungariei. Împăratul Franz Iosef, pentru a-l răsplăti opera inteligentă și plină de avânt îl dăruie un studio mare în Prater. Trecură apoi și Agostino Ambrosi se arătă tot mai sigur de el, dând la iveală numeroase opere cu adevărat valoroase. Plecă în lume pentru a-și cunoaște frumusețile și pentru a se perfecționa: vizită Europa, America și chiar Orientul îndepărtat. Expuse lucrările sale la San-Francisco și la Tokio; în fiecare an creia, — cu rafinat gust de artist, — circa 70 de lucrări.

Nu e ușor lucru să vorbești despre viața lui intimă, fiindcă e taciturn și misantrop. Deasupra ușii de intrare a Studioului său din Prater sunt scrise cuvintele „Mă iubesci? Lasă-mă să lucrez!”

Dela 20 de ani Ambrosi nu mai vru să citească cuvintele din gura nimănui. Desigur, lucru curios! Și de ce? Fiindcă îndurase prea multe suferințe pe care încearcă să le înnece în lucru, singura bucurie a existenței sale.

Intr'o zi, la Paris, Ambrosi dădu adresa sa unui sofer, dar acesta nu înțelegea bine pronunțarea lui. Neputându-se exprima mai bine, — după cum povestește într'un interviu acordat unui mare cotidian vienez, — începu să scrie, cu o bucată de cărbune, adresa pe zidul unei case. Dar celălalt, crezând că are a face cu un nebun, fugi cu mașina!

Dintre multele întâmplări neplăcute, pe care a avut să le sufere, cităm una:

Era într'o clinică din Basilica, unde trebuia să fie operat de apendicită, în seara de Crăciun. Infiriera, — care înlocuia pe cea obicinuită și nu știa că el este surdmut, — se apropie de pat pentru a-i atrage atenția că alături se cântă cântecele de Crăciun. Ambrosi îi răspunse că pot să tragă și cu tunul, iar infirmiera preveni pe medicul de serviciu că artistul e în delir!

Lată de ce nu mai vrea să citească cuvintele pe buzele nimănui. Suflet pur de artist.

Dar Ambrosi păstrează în el o amintire de neșters, care e cea mai mare bucurie a vieții sale: amintirea convorbirilor pe care le-a avut cu Împăratul Franz Iosef, cu împăratul Carol, cu Papa Pius XI, cu Mussolini, cu Clemenceau și cu atâtea alte personaje însemnate. Toți aceștia au pozat pentru operele lui.

Ducele a pozat în 1924 în Palazzo Chigi, pentru un bust, și Ambrosi avea libertatea de a veni și pleca

oricând vrea în și din palat, chiar și noaptea. Artistul are pentru Mussolini nu numai o mare admirație, dar și o prietenie puternică. Ducele se apropie de multe ori, să vadă cum merge lucrul și-i spune: „Sunt eu, cu adevărat; e o operă mare de artă și Națiunea te va admira!”. Bustul, foarte reușit, este proprietatea d-lui Mussolini și se găsește în sala de ședințe a Marelui Consiliu.

Artistul a expus operele sale în peste 40 de muzee, din America până în Orient și pretutindeni operele sale au fost prețuite pentru marea lor valoare artistică.

Acesta e Agostino Ambrosi: artist cu gust rafinat și de talent exorbitant. Durerea, suferința și semnarea i-au da cel mai frumos premiu, satisfacția cea mai pură. Și în Studio-ul său din Prater artistul găsește mângâiere în nouile cuceri artistice, în cea mai religioasă tăcere.

„Surzenia educă pe om în seriozitatea vieții”, sunt cuvinte sublimale ale marelui artist vienez și am vrea ca ele să rămână patrimoniul tuturor surdomuților.

(Din italienește)

FĂRĂ RĂSPUNS

(Urmare din pap. 1)

și de neașteptată, încât m'am speriat singur de mine... Mai târziu am încercat să lămuresc de unde porneau de fapt aceste sentimente — pentru că trăiesc încă în mine, în amintirea mea, tot mai proaspete — și am ajuns la rezultat aproape freudian: născut într'un sat tipic sloven unde clipele lungi ale zilelor de toamnă se transformă în suferință aproape; ceața joasă pe câmpii... noroi pe ulițe, pe lanuri și în grădini, sub ferestrele scunde o liniște nesfârșită și un pustiu amar. În astfel de zile de toamnă se fac adeseori nunți și atunci se perindă înaintea ochilor tot felul de tablouri: mirese ca zânele, chipuri tinere de copile, câi frumoși, basmale înflorate cu păuni și lei inaripați, flori întărziate la ferestre și în coșita fetelor — tablouri și imagini cari se sădesc adânc în amintirile copiilor și le turbură inimile, înflăcărându-le. Din toate aceste icoame mi-a rămas în suflet o strună melancolică, duioasă, care se acordă mereu sub influența acestor elemente: tinere chipuri de femei, cai, în cari vibrează fiecare vinișoară, pustiu cețos de toamnă...

Toate acestea însă, la urma urmei, nu pot fi chiar deslușite, și poate că mă înșel, dar privind chipul ei parcă m'am înfiorat: tot acel „ce” frumos, gingaș, cald despre care citim că-l poate da o femeie îndrăgostită, le zării intruchipate în acea făptură mică feminină și-mi creal din ea acel chip scump, dar nesigur pe care fiecare tânăr îl poartă în sufletul său, în visurile sale, îl simte în tot ce este frumos și nobil, în rouă, în stea, în nesfârșit, în liniște, în munca mare și reușită, în victoriile pe care le așteaptă...

Turburat de puterea acestui sentiment, mi-am întors privirea în altă parte, pentru ca să-mi pot aduna gândurile și aduce aminte. Totul însă din jurul meu părea că plutește într'o lumină miraculoasă: fețele slabe ale sâtenelor îmi păreau încă mai slabe și trezeau în mine un sentiment și mai puternic, vestmintele de lână albăstre și roșii îmi păreau de foc... Mi-am adunat iar forțele și am privit din nou spre ea. Privirile noastre se întâlniră. Se uită la mine o clipă, liniștită, apoi cu același privire se uită și la ceilalți. Totuși, o strună ascunsă a sufletului meu a fost atinsă și suna fără încetare, din ce în ce mai puternic, însuflețind tablouri din ce în ce mai gingașe, mai impresionante. Gândurile mele își luară sborul imaginând toate bucuriile și care ar putea fi de dea tânăra ei ființă, și mă gândeam cam ce cuvinte aș putea să-i spun în astfel de clipe. Intr'adevăr, semnănam în starea aceea cu un tânăr păstor a cărui inimă, dornică de cele mai arzătoare năzuințe în ascultarea eternului ritm al vieții, găsește odihna în flautul său, sau în neînfrânata desfășurare a cântecului care se revărsa peste munți.

Fără motiv, cuprins de simțăminte noi, bolnăvioase, stăteam și mă uitam la tânăra femeie, nebăgând în seamă că pluta de pe celălalt mal se apropie. Deodată farmecul se risipi. Totul se topi dintr'odată cu atâta repeziciune, ca și cum diavolul ar fi voit să mă muște de inimă. Tânăra femeie zări pluta și încercă să dea de veste tatălui ei (desigur că acela era tatăl său) dar... ceva groaznic: era surdo-mut! În loc de cuvinte armonioase, în zbor — ce cuvinte ar fi putut rosti o astfel de gură! — fața ei se schimonosi în neputința grozavă de a se exprima; gura se strâmba mutându-se la dreapta și la stânga, ochii roteau aproape demonic, iar glasul nearticulat nu se putea îndura de înspăimântător ce era; toată fața ei căpăta o expresie de prevestire rea, bestială aproape. Toate acestea nu țineau decât o clipă, o clipă scurtă, dar a fost de ajuns pentru ca să mă cutremur până în adâncul sufletului și să smulgă cu sălbăticie mănunchiul ideal al sentimentelor mele. De mirare că n'am urlat de frică. Am rămas însă încremenit, fără putere, uitându-mă înfiorat la fața aceia tânăra și frumoasă, pe care o mână nevăzută și blestemată înscrisa semne respingătoare, hidoase, pe a cărei gură frumoasă se desenau mișcări fără nici un înțeles și din care porneau chiote și o găngăvire care se pierdeau în gol, după o diabolică lege a naturii. Cine este acela care să aibă acest curaj de a desfigura frumusețea?

Fără răspuns... Pluta lunecă și se opri la mal. Intr'o bălăcire jalnică. Undeva, în ceată, în larg, se auzea vocea sălbăteacă și puternică a barcagiilor... din Iugoslavia.

Alt surdo-mut deștept

Piscopescu, vine într'o noapte târziu acasă. După ce aprinde lampa și se desbracă, înainte de a se culca se gândește să vadă cutia dacă mai are chibrituri. Cine știe, poate are nevoie peste noapte.

Când se uită în cutie observă că i-au mai rămas numai trei chibrituri. El se gândește: „Dacă or fi stricate și astea?”

Ca să vadă, le încearcă pe câte trele, le aprinde și după ce le stinge le pune iarăși în cutie.

Apoi se culcă liniștit, văzând că chibriturile sunt bune.

Intâlnire

Doi surdo-muți se întâlnesc după ce nu se văzuseră ani de zile. Conversația prin gesticulație, a fost între ei cam în felul următor:

— „Ce mai faci măi frate Ioane?”

— „E! Ce fericită intâlnire”, zise celălalt... dar tu?”

Răvașul unei tinere mame lipsită de auz

Atător mame lipsite de auz le-a fost dat norocul să aibă copii sănătoși. Prin aceasta ele iau parte la ființarea poporului nostru, și sunt puse în rândul mamelor vrednice.

Astfel stăpânirea va trebui să dea și mamei lipsite de auz aceeași protecție ca și mamei normale.

S'a u înființat cursuri speciale unde se instruiește fete și femei tinere pentru chemarea lor de mai târziu, de a fi mame. Aici învățau mai ales cum trebuie o mamă să poarte de grijă copilului său. Dar vai, la aceste cursuri nu poate participa femeia lipsită de auz, din cauză că nu aude expunerile medicilor, cu toate că voința ei este să muncească din răspuțeri pentru copilul său.

Și aici vine întrebarea grea: „Ce fac eu pentru ca copilul meu să fie bine dezvoltat, să crească, să fie om sănătos și Țărei un bun soldat?”

Cursul de puericultură e absolut necesar. Multe femei bătrâne și bunici, cearcă să vie în ajutorul tinerei mame, dar sfaturile lor sunt învechite.

În puericultură multe s'au schimbat. De exemplu: copilul nu se mai înfașa așa strâns ca altă dată, se hrănește cu totul altfel ca altă dată, i se face baș și culcat tot după metoda nouă. Și vedeți că aici nu ajută bunele sfaturi vechi de odinioară.

Așa că pentru femeile lipsite de auz, cari nu pricep singure cum se îngrijește un copil mic, locul de naștere mai nimerit este Maternitatea, că nu se știe cât de grea sau ușoară îi va fi nașterea. Câte-odată e nevoie de operație și aci e imediat medicul la postul său.

După naștere îl trebuie tinerei mame multă liniște, odihnă pe lângă îngrijirea ce i se cuvine. În acest timp gândul îi este numai spre copilul nou născut. Interesul ei pentru îngrijirea lui e mare. Bagă bine de seamă cum îl scaldă infirmiera, cum îl hrănește și-l culcă. Și așa zi de zi, învăță mama surdomută ceace trebuie să știe.

În câteva zile, mama tânăra prinde năbuși și ca să-l mai treacă timpul, lănuză poate să se mai instruiască citind cărți și reviste despre ceace ar mai trebui să știe pentru buna îngrijire a copilului. Când însăfășit vine ziua cea fericită când ea singură și sub supravegherea infirmierei îi va putea face bae, va învăța cum să-l înfeșe și toate cele necesare copilului său. noul născut trebuie cântărit, căci pentruca atunci când va veni ziua plecării din Sanatoriu, să fie fericită că va fi fără grijă, deoarece a (din Iugoslava)

Despre hrănirea copilului trebuie să știe că înainte și după hrănirea trebuie să i se dea numai o anumită cantitate de hrană.

Aceasta se calculează după greutatea corpului copilului și această principala. Infirmiera îi va lănuza tot ceace-i necesar pentru binele copilului. Cântăritul zilnic înainte și după masă, acasă, se va suprima căci prin aceasta mama devine adesea neliniștită și nervoasă. Odată pe săptămână e de ajuns să fi cântărit un copil acasă. Când copilul e vesel, viu, atunci se știe că e bine hrănit și mama poate fi liniștită.

În Sanatoriu (Maternitate), copilul e învățat cu somnul noaptea (opt ore) și aceasta trebuie ținut și acasă, măcar de ar fi ud, atât timp cât doarme să nu-l trezim, să-l schimbăm sau să-i dăm să sugă. O odihnă de noapte atât mamei cât și copilului le e absolut necesare. Bine înțeles că părinții lipsiți de auz au mai mare grijă de multe ori, noaptea să vadă ce face copilul. Desigur cei cu auzul întreg o au mai ușor. Dar ceace jertfește mama lipsită de auz surdomută, copilului (noaptea de veghe) aceasta se va reconforta dormind ziua câteva ceasuri. De foarte mare folos ar fi să aibă atârnată deasupra patului o lampă electrică foarte luminoasă, care să poată fi aprinsă din altă încăpere vecină de o persoană cu auzul normal, care s'ar deștepta noaptea, la plâsetele copilului, ar apăsa pe buton de mai multe ori și razele vii ale luminei deșteaptă foarte ușor părinții ce nu aud și așa foarte ușor vor vedea de copil.

În câteva luni copilul învăță să se miște, se târăe în patru labe, acum e și mai greu. Trebuie pus într'un pățuc, împrejmuit de plasă, să se miște în voe, aici învăță primii pași și aici mama poate să-l lase fără grijă singur, pentruca ea să-și vadă de treburi, să nu mai fie nevoită să-l poarte atât pe brațe.

Copilul trebuie purtat mult la aer proaspăt. Toate mamele se vor aranja astfel, să aibă timpul să-l ducă la aer zilnic. Câteodată timpul nu e așa frumos de plecare. Mama să nu se sperie, locuri ferite de vânt se găsească oriunde. Când nu plouă, copilul trebuie dus afară pe câmp, trebuie întărit și nu va răci așa ușor. Aceasta e grija de până acum, mai de parte să-l îngrijim tot astfel.

Ce bine ar fi dacă Statul ar înființa și la noi o Centrală unde orice mamă ar avea un sfat bun, în orice împrejurare a vieții pentru copilul lor nevrăstnic. Aici Doamnele membre a atător Societăți de Binefacere, au cuvântul.

SYLVIA V. D. LEORDA

— „De! Ce să fac. Nu prea bine... M'am însurat...”

— „A! noroc să-ți dea Dumnezeu și ceasul cel bun...”

— „Nu prea bun, fiindcă am întâlnit o viespe de femeie...”

— „Atunci... n'ai avut noroc...”

— „Ba, ce să zic, am luat barrem zestre...”

— „Apoi tot e bine...”

— „Ba nu tocmai căci am pierdut banii la o bancă, dar în schimb am rămas cu o casă...”

— „Așa? Atunci tot e bine...”

— „Ba nici decum, fiindcă mi-a ars casa...”

— „Atunci e rău...”

— „Nici asta n'a fost rău...”

— „Dece?” rămăse mirat surdomutul.

— „Fiindcă odată cu casa a ars nevastă-mea”, răspunse liniștit celălalt surdo-mut.

O conferință psiho pantomină

În ziua de 25 Noembrie a. c., ora 9 seara, va avea loc o conferință psiho panto-mimă la Ateneul Român.

Conferința va fi ținută sub patronajul dlui profesor Gr. L. Trancu-Iași, fost ministru.

Această conferință se ține sub auspiciile ziariului „Răsăritul nostru” și are de scop construirea unei săli speciale pentru ținerea de conferințe la noul sediu, proprietatea societății de surdo-muți din B-dul Speranței (fost Raion), adică la „Casa Tăcerii” care s'a realizat însă în dimensiuni mai mici, din lipsă de fonduri.

În ajutorul surzilor

Dr. A. Tumarkin, specialist în boli de urechi din Liverpool a găsit o nouă metodă de a opera în cazuri de afecțiuni ale urechilor, care, în unele împrejurări va împiedeca pierderea auzului, iar în altele, îl va putea reda.

Până acum în bolile cronice ale urechii, se recurge la deschiderea cavității mastoide dindărătul urechii, dar, până-acum nici unul n'a îndrăznit o astfel de operație de teamă să nu atingă anumite părți de structură vitală.

După ani de cercetări, d. Tumarkin a construit niște instrumente speciale pe care le întrebuițează după o tehnică studiată în cele mai mici amănunte și obține rezultate foarte îmbucurătoare.

Astfel, într'un caz, un om care era surd de 20 de ani și-a recăpătat auzul. În alte cazuri, persoane care nu puteau auzi de cât strigăte puternice, aud acum tictacul unui ceasornic.

Odată cu generalizarea acestei metode se speră că nenumărați suferinzi vor fi scăpați de chinurile acestei infirmități.

De notat e și faptul că, — după spusele celor operați de d. Tumarkin, — operația astfel practică nu e mai dureroasă de cât extragerea unui dinte.